



BIULETYN



ZWIĄZKU POLSKICH KAWALERÓW MALTAŃSKICH
SUWERENNEGO RYCERSKIEGO ZAKONU SZPITALNIKÓW ŚW. JANA JEROZOLIMSKIEGO,
ZWANEGO RODYJSKIM I MALTAŃSKIM I
MALTAŃSKIEJ SŁUŻBY MEDYCZNEJ - POMOCY MALTAŃSKIEJ

W dniach Jubileuszu XXV-lecia wyboru na Stolicę Piotrową i inauguracji Pontyfikatu Umiłowanemu Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II wyrazy hołdu wraz z życzeniami zdrowia i sił w służbie dla Kościoła i Świata składa Związek Polskich Kawalerów Maltańskich.

On the day of the XXV anniversary of Pontificate, Polish Association of the Order of Malta pays homage to the beloved Holy Father wishing Him good health and strength in His service to the Church and World.



W imieniu Związku Polskich Kawalerów Maltańskich życzenia Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II składa Prezydent ZPKM Juliusz hr. Ostrowski. Rzym, rok 2000
On behalf of the Polish Association President Count Juliusz Ostrowski greets the Holy Father. Rome, 2000

■ **Wielkie Krzyże.** W uznaniu zasług dla Zakonu i Związku Ks. Infułat Witold Kiedrowski otrzymał Wielki Krzyż Konwentualny *ad honorem*, Jacek hr. Broel Plater Wielki Krzyż Honoru i Dewocji w Posłuszeństwie, Krzysztof Moczurad Wielki Krzyż Łaski Magistralnej w Posłuszeństwie, Witold Sulimirski Wielki Krzyż Honoru i Dewocji oraz Maciej bar. Heydel Wielki Krzyż Łaski i Dewocji.

Ks. Infułat dr Witold Kiedrowski w Zakonie od 1970 roku, od 1993 roku Kapelan Konwentualny *ad honorem*. Od ponad trzydziestu lat jest Kapelanem naszej społeczności maltańskiej we Francji.

Jacek hr. Broel Plater jest członkiem Zakonu od roku 1992. Od 1998 roku Kawaler Honoru i Dewocji w Posłuszeństwie. Początkowo pełnił funkcję kierownika Oddziału Krakowskiego Fundacji Św. Jana Jerozolimskiego, żywo angażując się w działalność charytatywną prowadzoną przez Oddział. W Zarządzie poprzedniej kadencji był Kanclerzem, obecnie jest II Wiceprezydentem ZPKM.

Dr Krzysztof Moczurad, w Zakonie od roku 1994, był następcą Jacka hr. Broel Platara na stanowisku kierownika Oddziału Krakowskiego Fundacji Św. Jana Jerozolimskiego. Od 2000 roku Kawaler Łaski Magistralnej w Posłuszeństwie. Drugą kadencję jest Szpitalnikiem ZPKM. Jest laureatem nagrody „Optimus hominum” za działalność humanitarną.

Witold Sulimirski, w Zakonie od roku 1967 był przez kilkanaście lat członkiem Zarządu Związku, ostatnio jego I Wiceprezydentem. Jest też Prezesem Fundacji Kościuszkowskiej.

Maciej bar. Heydel należy do Zakonu od roku 1996. Przez drugą kadencję pełni funkcję Skarbnika ZPKM, ponadto poświęca się dziełom charytatywnym Związku w Wielkopolsce – Przychodni Onkologicznej i Domowi Pomocy Maltańskiej w Puszczykowie.

Wszystkim podniesionym do godności Wielkiego Krzyża składamy serdeczne gratulacje!

O. Leon Brzezina został mianowany Kapelanem Konwentualnym *ad honorem*. Od wielu lat opiekował się naszą społecznością maltańską na terenie Beneluxu. Od szeregu lat jest naszym kapelanem podczas pielgrzymek do Lourdes.

Adam Leszczyński, w Zakonie od 1996 roku jako Donat Dewocji, a od 1998 roku Kawaler Łaski Magistralnej. Wybrany Kanclerzem Związku w 2002 roku. Od roku 2003 Kawaler Łaski Magistralnej w Posłuszeństwie.

Marcin Świerad, w Zakonie od 1997 roku jako Donat Dewocji. Jest Delegatem Związku na Górnym Śląsku. Od roku 2003 Kawaler Łaski Magistralnej.

■ **Nowe członkinie Związku.** Dama Łaski i Dewocji Ewa Mężyk jest lekarzem neurologiem, absolwentką Śląskiej Akademii Medycznej. Wiele lat pracowała w Instytucie Neurologii w Sosnowcu, którym przez ostatnie 10 lat kierowała.

Dama Łaski Magistralnej Mirosława Moczurad z zawodu lekarz stomatolog jest absolwentką krakowskiej Akademii Medycznej. Trzykrotnie brała udział jako opiekun niepełnosprawnych w pielgrzymkach Zakonu do Lourdes.

■ **Wieczór Maltański w Teatrze Polskim,** to koncert orkiestry Symfonietta Bydgoska pod dyktando Macieja Niesiołowskiego



Ks. W. Kiedrowski



J. Broel Plater



K. Moczurad



W. Sulimirski



M. Heydel



E. Mężyk



M. Moczurad

■ **Grand Crosses.** In recognition of their services to the Order and Association Mitred Prelate Witold Kiedrowski received the Grand Cross of a Conventual Chaplain *ad honorem*, Count Jacek Broel Plater Grand Cross of Honour and Devotion in Obedience, Dr Krzysztof Moczurad Grand Cross of Magistral Grace in Obedience, Witold Sulimirski Grand Cross of Honour and Devotion and Baron Maciej Heydel Grand Cross of Grace and Devotion.

Mitred Prelate Witold Kiedrowski has been serving in the Order since 1970 and as Conventual Chaplain *ad honorem* since 1983. For over 30 years he has been Chaplain in our Maltese society in France.

Count Jacek Broel Plater has been a member of the Order since 1992. In 1998 he was nominated the Knight of Honour and Devotion in Obedience. At first he was Head of the Cracovian Branch of St. John of Jerusalem Foundation, involved in charity activity. In the former Board he was Chancellor, now he is II Vice-President of the Association.

Dr. Krzysztof Moczurad, in the Order since 1994, succeeded Jacek Broel Plater as Head of the Cracovian Branch of St. John of Jerusalem Foundation. Since 2000 the Knight of Magistral Grace in Obedience. He is Hospitaller of the Association for the second term. He is a winner of the OPTIMUS HOMINUM prize for humanitarian activity.

Witold Sulimirski, in the Order since 1967, was a member of the Board for several years, recently I Vice-President. He is also President of the Kościuszk Foundation.

Baron Maciej Heydel entered the Order in 1996. He has been reelected as Treasurer of the Association. He is also involved in charity actions in Wielkopolska Region – Oncology Centre and Maltese Aid in Puszczykowie.

We congratulate them all!

Father Leon Brzezina has been nominated Convent Chaplain *ad honorem*. For a number of years he has been taking care of our Maltese society all over Benelux. He is our chaplain during pilgrimages to Lourdes.

Adam Leszczyński, in the Order since 1996 as Donat of Devotion and since 1998 as Knight of Magistral Grace. He was elected as Chancellor of the Association in 2002. Knight of Magistral Grace in Obedience since 2003.

Marcin Świerad, in the Order since 1997 as Donat of Devotion. He is a Delegate of the Order in Upper Silesia. Knight of Magistral Grace since 2003.

■ **New members.** Dame of Grace and Devotion Ewa Mężyk is a neurologist, graduated from the Silesian School of Medicine. He worked mainly in the Institute of Neurology in Sosnowiec, as its Director for the last 10 years.

Dame of Magistral Grace Mirosława Moczurad, a doctor of dental science is a graduate of the School of Medicine in Kraków. She has taken part in pilgrimages to Lourdes (three times) as a guardian.

■ **The Knights of Malta Evening at the Polish Theater** was a concert featuring the Simfonietta Bydgoska Orchestra, under the direction of Maciej Niesiołowski, Grażyna Brodzińska, and

oraz Grażyny Brodzińskiej i Michała Musioła. Miał miejsce w Warszawie 31 marca br. i był inicjatywą Ewy i Antoniego Brzozowskich wspartych Delegaturą Mazowiecką ZPKM. Wydarzenie to zaszczylił swą obecnością JEm ks. Prymas Józef kard Glemp, przybył też Lech Kaczyński, prezydent Warszawy. Koncert przyniósł znaczący dochód przeznaczony na wsparcie Fundacji Hospicjum Onkologicznego.

► Pielgrzymka do Lourdes

Już od połowy lat pięćdziesiątych ubiegłego stulecia Zakon Świętego Jana Jerozolimskiego wraz z niepełnosprawnymi i chorymi pielgrzymuje do miejsca objawień Matki Bożej w Lourdes. Coroczna pielgrzymka rozpoczynająca się w pierwszym tygodniu maja stała się największym zgromadzeniem członków Zakonu na świecie, w trakcie którego Kawalerowie i Damy wraz z wolontariuszami realizują przesłanie: "Tuitio fidei et obsequium pauperum".

Pierwsi niepełnosprawni, którym w roku 1985/86 umożliwiono pielgrzymowanie w duchu Zakonu Św. Jana Jerozolimskiego zapoczątkowali historię polskiej pielgrzymki do Lourdes. Od tego czasu ilość osób niepełnosprawnych i ich opiekunów pielgrzymujących do Lourdes systematycznie powiększa się. W bieżącym roku w pielgrzymce wzięło udział 10 niepełnosprawnych oraz 27 opiekunów, w tym 15 członków ZPKM z Prezydentem Honorowym, I Wiceprezydentem, Kanclerzem i Szpitalnikiem na czele. Co roku na wyjazd wybierani są inni podopieczni, których sytuacja społeczna i materialna uniemożliwia samodzielne odwiedzenie sanktuarium.

Ogromnie cieszy fakt, iż coraz liczniejsza grupa kandydatów na członków naszego Związku pragnie służyć chorym w czasie pielgrzymki. (M. Świerad)

► **Obóz integracyjno-rehabilitacyjny.** W dniach 18-21 czerwca 2003 roku odbył się obóz integracyjno-rehabilitacyjny dla osób niepełnosprawnych w Żegiestowie. W obozie zorganizowanym przez Konfratrę Łukasza Jarskiego uczestniczyło 18 osób (7 niepełnosprawnych, 10 wolontariuszy, 1 członek ZPKM). Brali w nim również udział członkowie „Pomocy Maltańskiej” z Ukrainy wraz z podopiecznymi. (M. Świerad)

► **Mała Malta.** Od 25 lipca do 2 sierpnia w miejscowości Sant-Yerix oddalonej około 200 km od Bordeaux odbył się XX międzynarodowy letni obóz dla młodzieży niepełnosprawnej („Mała Malta”). Brało w nim udział 18 ekip z różnych krajów europejskich, łącznie około 350 osób niepełnosprawnych wraz z opiekunami. Nasza grupa stanowiła niewielką ich część, ale za to znaczącą i godnie reprezentującą nasz Kraj. Liczyła ona 12 osób z całej Polski i nie tylko z Polski, bowiem poza 5 podopiecznymi z kraju wzięły udział jeden podopieczny (Polak) stale przebywający w Paryżu w szpitalu rehabilitacyjnym oraz 6 opiekunów i opiekun duchowy ks. Andrzej Jaworski.

Organizatorem obozu był Związek Francuskich Kawalerów Maltańskich, który po raz drugi w dwudziestoletniej historii obo-

Michał Musioł. The concert, which took place on March 31st of this year, was conceived by Ewa and Antoni Brzozowski, and was organized with the support of the Mazovian Delegation of the Association.

Esteemed concert guests included His Eminence, Cardinal Józef Glemp, and Lech Kaczyński, mayor of Warsaw. Generous proceeds were donated to the Oncological Hospice Foundation.

► Pilgrimage to Lourdes

Members of the Order and the sick and disabled people have been going on a pilgrimage to Lourdes since the 50s in the 20th

century. Annual pilgrimages setting off in the first week of May has become the largest gathering of the members of the Order in the world, where Knight and Dames with volunteers implement the idea of "Tuitio fidei et obsequium pauperum".

First disabled people who went on a pilgrimage in 1985/86 started a history of Polish pilgrimages to Lourdes. Since that time the number of disabled and guardians has been gradually rising. This year 10 disabled and 27 guardians went on the pilgrimage. Among them there were 15 members of the Order with its Honorary President, I Vice-President, Chancellor and Hospitalier.

Each year a new group of pilgrims whose financial situation is poor go to visit the sanctuary.

It is optimistic that a growing number of candidates to the Association wants to assist the disabled on their pilgrimage (M. Świerad).

► **Integration and Rehabilitation Camp.** Between 18 and 21 June 2003 a group of disabled people set up an integration and rehabilitation camp in Żegiestów under the supervision of Confrater Łukasz Jarski. There were 18 people (7 disabled, 10 volunteers, 1 member of the Association). There were also members of the Maltese Aid from Ukraine with a small group of charges. (M. Świerad).



Procesja w Lourdes
Procession in
Lourdes



fot. K. Moczurad

zów gościł „Małą Malte”. Organizatorzy przygotowali tak dużą ilość atrakcji, że ten „francuski tydzień” wydawał się znacznie krótszy naszym podopiecznym. Większość uczestników obozu nie miała ochoty opuszczać Sant-Yerix.

Serdeczne podziękowania należą się członkom naszego Związku, Jolancie i Jackowi Mycielskim za gościnność z jaką przyjęli całą naszą grupę w swoim domu w Holandii podczas drogi do i z Sant-Yerix, dzięki czemu nasi podopieczni mieli możliwość poznania wspaniałych ludzi i zwiedzenia „odrobiny” Holandii. Jesteśmy też wdzięczni państwu Laseckim za wsparcie materialne udzielone naszej ekipie. (A. Bisping)

Spotkanie niepełnosprawnych. 27 września 2003 roku w Borowej Wsi koło Mikołowa odbyło się spotkanie naszych niepełnosprawnych podopiecznych biorących udział w pielgrzymkach do Lourdes lub uczestniczących w międzynarodowych letnich obozach integracyjno-rehabilitacyjnych Zakonu Maltańskiego (tzw. „Mała Malta”) z ich opiekunami. Spotkanie przygotowała Delegatura Górnośląska, a honorowy patronat sprawował Prezydent ZPKM Juliusz hr. Ostrowski. Wzięła w nim udział grupa 7 członków naszego Związku oraz wolontariusze z Maltańskiej Służby Medycznej uczestniczący w pielgrzymkach do Lourdes lub w „Małej Malcie”. Spotkanie zostało dobrze zorganizowane, a nasi podopieczni zadowoleni widząc troskę i zainteresowanie nimi. Wszyscy zgodnie doszli do wniosku, że takie spotkania są bardzo potrzebne i winny odbywać się przynajmniej raz na dwa lata. (M. Moczurad)

Diecezjalne uroczystości ku czci Św. Krzyża w Klebarku Wielkim. To już rok jak sprowadzono do Klebarka Wielkiego na Warmii relikwie Św. Krzyża. Na mocy decyzji Arcybiskupa warmińskiego w rocznicę tego wydarzenia, a zarazem w wigilię Uroczystości Podwyższenia Św. Krzyża w Klebarku Wielkim są obchodzone diecezjalne uroczystości ku czci Św. Krzyża naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Tego dnia uroczysta procesja złożona z Dami i Kawalerów, z JE Prezydentem ZPKM Juliuszem hr. Ostrowskim oraz duchowieństwem archidiecezji warmińskiej udała się na główny plac miejscowości, wynosząc ze świątyni bezcenny relikwiarz zamykający w sobie Drzewo Krzyża Św. Tam też JE Arcybiskup Edmund Piszcz w otoczeniu kanoników i prałatów ucałował relikwie, które następnie w procesyjnym orszaku zostały wniesione do kościoła sanktuaryjnego. W czasie Mszy św. dokonano konsekracji nowego kamiennego ołtarza, zaś JE Prezydent złożył na ręce Arcybiskupa Metropolity dar wotywny – złotą monstrancję.

Little Malta. From 25 July to 2 August Saint-Yerix, 200 km off Bordeaux, hosted the 20th International Summer Camp for the Disabled (Little Malta). There were 18 groups from various European countries, altogether 350 disabled and guardians. Our group was small but it was a good representation of Poland. There were 12 persons from Poland including one person from



fol. M. Moczurad

W Grocie a rehabilitation hospital in Paris (of Polish origin), 6 guardians and one spiritual guardian father Andrzej Jaworski.

The camp was organised by the French Association, hosting the meeting for the second time. There were so many attractions that the week seemed shorter than normal.

We wish to express our gratitude to Jolanta and Jacek Mycielski, members of our Association, for their hospitable reception in their house in the Netherlands. We stopped there on our way to and from Saint-Yerix seeing a little bit of the country. We are also grateful to Mr. And Mrs. Lasecki for their material support (A. Bisping).



fol. B. Guzik

Borowa Wieś all the attendants were received very warmly. All agreed that such meetings should be organised at least every 2 years (M. Moczurad).

Pilgrimage to the Holy Cross Relics in Klebark Wielki. It has been a year when the relics of the Holy Cross were offered to Klebark Wielki. By decision of Warmia Archbishop a ceremony

Kapelanat ZPKM w Klebarku Wielkim koło Olsztyna jest instytucją powołaną dekretem Arcybiskupa warmińskiego na podstawie porozumienia między Rządcą Archidiecezji a Prezydentem ZPKM. Jest więc kościelną osobą prawną przeznaczoną do prowadzenia działalności duszpasterskiej wśród członków ZPKM. Przy Kapelanacie znajduje się dom pielgrzyma, który może pomieścić 20 osób. Kościół i Kapelanat są niezwykle malowniczo położone nad jeziorem w pobliżu lasów, w środku urokliwej wioski. Jest to doskonałe miejsce na odbycie dorocznych rekolekcji, a także do wypoczynku. Rektor Kapelanatu zaprasza Damy i Kawalerów, członków ich rodzin, a także wolontariuszy organizacji maltańskich. Przypominamy adres: Kapelanat ZPKM, 11-020 Klebark Wielki 32, tel./fax +48 89 512 43 10 (x. H. Błaszczyk)



Mała Malta
Little Malta

► **Pielgrzymka do Częstochowy.** W dniu 13 września odbyła się nasza doroczna pielgrzymka do Matki Bożej w Częstochowie. Grupa Dam i Kawalerów wzięła udział w Drodze Krzyżowej, którą poprowadził ks. Prałat dr Kazimierz Królak, Kapelan Konwentalny *ad honorem*, Proboszcz par. św. Jana za Murami w Poznaniu. Na terenie tejże parafii mieści się nasza Specjalistyczna Przychodnia Onkologiczna.

► **Biuro Wolontariatu.** W Delegaturze Górnośląskiej powołano do życia Biuro Wolontariatu. Zajmie się ono koordynacją wszelkich działań realizowanych na terenie Delegatury Górnośląskiej, w tym pomocy osobom niepełnosprawnym. Biuro znajduje się przy ulicy Generała Zajączka 17 w Katowicach. Czynne jest w godzinach od 10.00 do 17.00 w dni powszednie. Numer telefonu: +48 32 2050235.

commemorating this big event was held in Klebark Wielki. A procession of Dames and Knights with President Juliusz Ostrowski and clergymen from the Warmia archdiocese marched to the central place with the invaluable reliquary. Archbishop Edmund Piszcz surrounded by canons and prelates kissed the reliquary and carried it to the Sanctuary. During the mass service a new rock altar was consecrated and President Ostrowski offered a votive gift – golden monstrance. The chaplain in Klebark Wielki near Olsztyn was established by the decree of Warmia Archbishop based upon an agreement between Archdiocese Administrator and President of the Association. It is a church legal entity authorised to minister the Association. There is also a pilgrim's house for 20 persons. The

area is very picturesque, lakes and woods. All Dames and Knights, their families and volunteers of Maltese organisations are invited annual retreat and rest. Address: Kapelanat ZPKM, 11-020 Klebark Wielki 32, tel/fax: +48 89 512 43 10 (Father Henryk Błaszczyk).

► **Pilgrimage to Częstochowa.** On 13 September an annual pilgrimage to God's Mother in Częstochowa was organised. A group of Dames and Knights went the Way of the Cross guided by Prelate Kazimierz Królak, Convent Chaplain *ad honorem*, parish-priest of St. John Behind the Walls in Poznań.

► **Volunteer Office.** Volunteer Office was set up in the Upper Silesian Delegation. It co-ordinates all activity in the area, including help to the disabled. The Office at Gen. Zajączka 17 in Katowice is open from 10.00 to 17.00 on working days, phone +48 32 2050235.

Z głębokim żalem zawiadamiamy, że
With deep sadness we report that

ś.p.



Krystyna z ks. Radziwiłłów
Józefowa hr. Potocka

Dama Honoru i Dewocji
Dame of Honour and Devotion

zmarła 13 sierpnia 2003 w Madrycie.
passed away on 13th August 2003 in Madrid.

Rodzinie Zmarłej wyrażamy słowa najgłębszego współczucia.
We express our sincerest sympathy to the family of the departed.

Prezydent, Zarząd i Członkowie ZPKM
The President, Board of Directors and Membership of ZPKM

SAKRAMENT POKUTY

The Sacrament Of Penance

Regis N. Barwig OSB
tłum. polskie K. Jarnuszkiewicz

Sakrament Pokuty jest sakramentem naszego pojednania z Bogiem Ojcem przez Jego Syna w kapłanie, który reprezentuje w Kościele nieustającą moc uzdrawiającej, wybaczącej, podtrzymującej i pojednającej Ręki Chrystusa.

Sakrament Pokuty obrazuje gromadzenie dzieci Bożych, które zabłądziły na obce ścieżki z powodu grzechu i przywiązania do ich własnej woli.

Kawaler Maltański korzysta z tego Sakramentu tak często jak to możliwe, nie tylko aby uzyskać odpuszczenie grzechu, ale także by zyskać zbawczą moc Łaski Bożej. Kawaler nie będzie narażał swojej duszy na cierpienie przez trwanie w ciężkim grzechu lub niepewnym stanie umysłu i serca. Przez więź z normą Przykazań i wartości, pokornie okaże swoją duszę kapłanowi i przez jego pośredniczącą moc poszukiwać będzie przebaczenia grzechów.

Wiedząc jak wiele ofiary inni przed nami poświęcili dla Krzyża Chrystusa oraz dla biednych i chorych, Kawaler Maltański będzie rozumiał całe swoje życie jako pielgrzymkę, w której przybliża się coraz bardziej i bardziej do Chrystusa i unika szerokich ścieżek, które prowadzą do piekła. A jeśli by zbłądził, to nie zadowolony odmówieniem aktu skruchy, nie, również będzie żył w stanie skruchy. Z wyrzutami sumienia i ze skruchą płynącą z miłości, będzie starał się poprawić i nie wrócić to tych win które z całej woli i całego serca porzucił.

Czy Sakrament Pokuty będzie miał i inny wpływ na życie wiernego Kawalera? Oczywiście, że tak. Współcześnie dużo mówi się o byciu „kochanym” przez innych, byciu „otwartym i znanym” dla innych. Ale tutaj czasami ulegamy złudzeniu, że często im więcej „znamy” ludzi, tym mniej ich „kochamy”! W życiu Kawalera Maltańskiego jednak, jest punkt gdzie Miłość i Wiedza, kiedy są uduchowione i nadprzyrodzone, przecinają się. Te dwie równoległe wartości przeplatają się tym, co jest znane jako Współczucie. Potrzeby Współczucia, Przebaczenia, Pokuty, Skruchy i Pojednania muszą być powiązane. Kawaler Maltański, który owocnie korzysta z Sakramentu Pokuty, z całą pokorą zauważy, że jest w stanie przebaczyć innym ich przewinienia, tak jak chce, aby Bóg jemu przebaczył. Już dłużej małość nie nawiedza jego sądów, nie wpływa na jego decyzje i zarysowuje jego bezinteresowną hojność w stosunku do innych, a w szczególności swoich współbraci. Raczej, świadom swojej nicości i ograniczeń, szybko zapomina, i kiedy ktoś go urazi, jest pierwszym, który poszukuje pojednania.

Kapelan w nowicjacie powinien wywrzeć szczególny nacisk na ten ważny w porządku duchowym obowiązek rycerski. Wielkie poczucie służby naszemu Panu i nadnaturalny hart ducha są niezbędne do przebaczenia z serca. Samolubny, mściwy Kawaler byłby przeciwieństwem tych warunków. I tak, Kawaler Maltański, który najpierw mógł cierpieć dylemat który pochodzi od dobrej znajomości innych i próby miłowania ich całym swoim sercem, pokonuje tę trudność ze współczuciem, współczuciem którego sam doświadczył w Sakramencie Pokuty.

Kawaler Maltański wie także, że nie może rozdzielić przyjęcia Eucharystii i przygotowań do niej, od Sakramentu Pokuty. Obecnie, bardziej niż kiedykolwiek w historii, więcej ludzi przystępuje do Eucharystii. Być może kusi nas by zadać pytanie dlaczego czasami jesteśmy świadkami tak małego efektu w połączeniu z łaską i pełnią życia duchowego jako konsekwencją. Ale z jaki-

The Sacrament of Penance is the sacrament of our reconciliation with God the Father through His Son in the priest who represents in the Church the continuing power of Christ's healing, forgiving, sustaining and reconciling Hand.

The Sacrament of Penance represents the gathering together of God's children who have wandered into alien paths because of sin and attachment to their own will.

The Knight of Malta will not only make good use of this Sacrament and as frequently as possible, not only to remit sin, but also to gain the saving power of divine grace. The Knight will not suffer his soul to remain in serious sin or a doubtful state of mind and heart. In keeping with a well informed conscience and the norm of the Commandments and the virtues, he will manifest his soul humbly to the priest and seek through his intermediary power forgiveness of sins.

Schooled in the knowledge of how much sacrifice others before us have made for the Cross of Christ and for the poor and the sick, the Knight of Malta will see his whole life as a pilgrimage in which he, comes closer and closer to Christ and avoids the wide paths that lead to perdition. And, should he stray he will not be content to make an act of contrition, no, he will also live in the state of contrition. Indeed, in compunction of heart and in repentant love, he will strive to do better and not to return to the faults which he has abandoned with all his will and heart. Will the Sacrament of Penance have other effects in the life of the faithful Knight? Of course it will. In our day, there is much talk about being «loved» by others, being «open and known» to others. But here we sometimes fall into delusions, for often the more we get to know people, the less we «love» them! In the life of the Knight of Malta, however; there is a point where Love and Knowledge, when they are spiritualized and supernaturalized, will meet. These two parallel virtues will intertwine in what is known as Compassion. Compassion, Forgiveness, Penance, Penitence and Reconciliation needs must go together. The Knight of Malta who fruitfully makes use of the Sacrament of Penance will find in all humility that he is able to forgive others their offenses as he wishes God to forgive him. No longer does pettiness haunt his judgments, influence his decisions, and adumbrate his disinterested generosity towards others, especially his brother Knights. Rather, aware of his own nothingness and limitations, he is quick to forgive and when offended is the first to seek reconciliation.

The chaplain of those in probation and noviceship should particularly emphasize this important obligation of chivalry in the spiritual order. A great sense of duty to our Lord and Master and a good deal of supernatural fortitude are required to forgive from the heart. A selfish, vindictive Knight would be a contradiction in terms. And, so, the Knight of Malta who at first may have suffered the dilemma that comes from knowing others well and trying to love them with all one's heart, overcomes that difficulty in compassion, a compassion he has himself been beneficiary of in the Sacrament of Penance.

The Knight of Malta also knows that he cannot separate reception of the Eucharist and preparation for it, from the Sacrament of Penance. Today, more than ever before in history, more people approach the Holy Eucharist. Perhaps we are tempted to ask why it is that so little effect is sometimes witnessed in cooperation with grace and the external fullness of spiritual life as a con-

mi skłonnościami i duchem Eucharystia jest przyjmowana? Jak często jest ignorowany prawdziwy żal za grzechy, wolność od śmiertelnego grzechu? To nie może mieć miejsca w życiu Kawalera. On jest przede wszystkim uczciwy wobec Boga i samego siebie i zdaje sobie sprawę z tego, że żadne duchowe czy umysłowe dokonanie nie jest możliwe bez przygotowania się w duszy do swego zadania. W jego własnym życiu musi ofiarować Bogu chleb i wino swojej codziennej egzystencji i poszukiwać przebaczenia grzechów i przemienienia przez łaskę. Dobry chrześcijanin, Kawaler Maltański musi stać się podobnym Chrystusowi jeśli chce brać udział w Świętych Misteriach Ołtarza. A Sakrament Pokuty, jeśli się na niego przygotowuje i przyjmie z czcią i pokorą, przeżyje we współczuciu innym i poprawie życia, jest na to najlepszym sposobem.

sequence. But, with what dispositions and spirit is the Eucharist received? How often is true contrition for sin, freedom from deadly sin, ignored? This cannot be in the life of a Knight. He is first of all, honest with God and with himself and realizes that no spiritual or physical accomplishment is possible without himself being prepared in soul for his task. In his own life he must present the bread and wine of his daily existence before God and seek forgiveness for sin and transformation by grace. A good Christian, the Knight of Malta must become Christlike if he will worthily participate in the Sacred Mysteries of the Altar. And, the Sacrament of Penance, prepared for and received with reverence and humility, and lived out in compassion toward others and amendment of life is the best means thereto.

ZAKONNIK

A New Monk

Rafał L. Górski

Nasz Związek ostatni raz był świadkiem podobnej uroczystości równo ćwierć wieku temu. Nawet Zakonowi nie często jest dane ją przeżywać. A jednak to właśnie takie wydarzenia sprawiają, że Zakon Maltański jest zakonem.

The last time our Association witnessed such a solemn event was exactly a quarter-century ago. And even in the entire Order it does not occur very often. But it is events like this that make the Order of Malta an order.

30 maja br. nasz konfrater Frà Władysław Macharski złożył śluby czasowe jako Kawaler Sprawiedliwości. Tym samym stał się zakonnikiem w rozumieniu prawa kanonicznego. Jest więc drugim obok Frà Jerzego Lasockiego Kawalerem Sprawiedliwości w naszym Związku. Dla ścisłości dodajmy, że nie jest on duchownym, bo za duchownych prawo uznaje tylko kapłanów i diakonów.

On May 30 of this year, our confrere Frà Władysław Macharski professed his interim vows as a Knight of Justice, thus becoming a monk according to Canon Law. With Fra Jerzy Lasocki, he becomes the second Knight of Justice in our Association. To be precise, it must be noted that he is not a member of the clergy, because Canon Law recognizes only priests and deacons as clergy.

Zakon Maltański liczy ponad 12 000 członków, z czego jedynie kilkudziesięciu Kawalerów Sprawiedliwości, jednak to oni stanowią jego trzon. Więcej - Zakon św. Jana Jerozolimskiego mógłby istnieć bez owych 12 000 członków II i III klasy, ale nie bez tej garstki profesów. Z pewnością ciężar pracy humanitarnej, charytatywnej i organizacyjnej Zakonu spoczywa na barkach tych pierwszych, jednak w wymiarze duchowym nikt i nic nie zastąpi tych, z naszego grona, którzy wyrzekli się małżeństwa i mienia, a swoją wolę poddali woli przełożonych zakonnych.

The Order of Malta has over 12,000 members, but only several dozen Knights of Justice – yet it is they who form its core. What is more, the Order of St. John of Jerusalem could exist without those 12,000 members of the second and third classes, but not without the handful of professed knights. Certainly the bulk of charitable, humanitarian and organizational activities of the Order is performed by the former, but in spiritual dimension, no one and nothing can replace those in our midst who have forsaken marriage and possessions, and subjected their will to the will of the Order's superiors.

W jakimś sensie chciałoby się odnieść do Profesów słowa o „tych nielicznych, którym tak wielu zawdzięcza tak wiele”. Warto bowiem w tym kontekście przypomnieć słowa o. Marka Pieńkowskiego wypowiedziane gdy Frà Macharski rozpoczynał nowicjat, że każde śluby stwarzają w naszym Zakonie pewną nową jakość, która jest też udziałem wszystkich jego członków.

In some sense, one would like to describe the professed knights with the famous words about “those few, to whom so many owe so much.” In this context it is worthwhile recalling the words of Father Marek Pieńkowski uttered at the time Frà Macharski began his novitiate, that all such vows bring to the Order a certain renewal which is shared by all of its members.

Nowo kreowany Profes został przyjęty do Wielkiego Przeoratu Czeskiego. Złożył on swój ślub na ręce baliwa Frà Karela hr. Paara, członka Kapituły Wielkiego Przeoratu, któremu towarzyszył Wicepreor Bezdrich hr. Strachwitz. Działo się to w trakcie Mszy Św. w Kościele Mariackim w Krakowie, której przewodniczył JEm baliw Franciszek kard. Macharski. *Teraz kawalerowie nie mieczem, ale swoim stylem życia i swoją prawością pokazują, że żyją duchem Ewangelii* - powiedział Celebrans. I przypomniał, że śluby zakonne w dawnych czasach składały setki i tysiące ludzi, by ogień miłości i świętości był istotnie ogniem, a nie atrapą.

The new Frà was received into the Grand Priory of the Czech Republic. He professed his vows to Bailiff Frà Karel Count Paar, a member of the Chapter of the Grand Priory, who was accompanied by Viceprior Bezdrich Count Strachwitz. This happened during a Holy Mass in the Mariacki Basilica in Kraków, celebrated by H.Em. Bailiff Francis Cardinal Macharski. *Today, it is not with the sword, but with their lifestyle and righteousness that knights demonstrate their living in the spirit of the Gospels* – said the Celebrant. And he reminded us that religious vows in the past were professed by hundreds and thousands of people, so that the fire of charity and holiness would burn fiercely with a true flame.



fot. J. Podlecki

Frà Macharski
odczytuje tekst
ślubów

Frà Macharski
professes His vows

BITWA POD LEPANTO 1571

The Battle of Lepanto, 1571

Aleksander Cieślak

Największa i najkrwawsza bitwa morska w historii. Badacze są zdania, iż była to ostatnia bitwa okrętów przeprowadzona według zasad znanych już od czasów rzymskich. Niewielka, ale bardzo sprawna flota maltańska odegrała w niej znaczną rolę.

Bezpośrednią przyczyną wojny pomiędzy Wysoką Portą a krajami chrześcijańskimi był najazd turecki w 1570 roku na należący do Wenecji Cypr.

Przyczyniło się do tego także okrucieństwo zdobywców w stosunku do mieszkańców wyspy, tak ludności cywilnej jak i pokonanych żołnierzy.

Barbarzyństwo Turków m.in. obdarcie ze skóry gubernatora Nikozji Antonia Bragadina i wysłanie jej jako trofeum wojennego sultanowi Selimowi II, wzbudziły lęk w rządach i władcach Europy. Sprawily też, że pomimo sprzeczności interesów mocarstwa morskie zdecydowały się razem wystąpić przeciw niewiernym.

Liga Święta składała się z trzech większych państw historycznie panujących na Morzu Śródziemnym – Republiki Weneckiej, Hiszpanii i papieżstwa a także pomniejszych księstw włoskich i republik kupieckich. Do Ligi należał również rycerski Zakon Szpitalników Św. Jana Jerozolimskiego, który od 1530 roku miał swą siedzibę na Malcie.

Zakon Szpitalników Św. Jana, po wielkim zwycięstwie w 1565 roku ostatecznie zdecydował się na pozostanie na Malcie, jako katolicki zakon rycerski i lennik króla Sycylii zobowiązany był do walki za wiarę i popierania interesów swego suwerena. Wynikało to z Reguły Zakonu i Przywileju Cesarskiego Karola V z Castello Franco, w którym nadawał on na stricte feudalnych warunkach wyspę Maltę w zamian za określone świadczenia.

Po zwycięstwie Hiszpanii miały przypaść turecka Algieria, Tunis i Trypolitania, Wenecja miała odzyskać Cypr, utracone wyspy na Morzu Egejskim, a także porty na wybrzeżach Albanii, Dalmacji i Grecji. Papież miał być arbitrem na wypadek ewentualnych sporów pomiędzy członkami Ligi Świętej. Naczelnym dowódcą floty sojuszników został hiszpański książę Don Juan d'Austria – nieślubny syn cesarza Karola V.

This was the Greatest and bloodiest maritime battle in history. Scholars are of the opinion that it was the last naval battle waged according to tactics developed in the days of the Roman Empire. A small but highly effective fleet of the Order of Malta played a significant role in it.

The immediate cause of the war between the High Porte and the Christian nations was the Turkish invasion in 1570 of Cyprus,

then belonging to Venice.

A contributing cause was the cruelty of the invaders towards the island's inhabitants, both civilians and defeated soldiers. The barbaric actions of the Turks, including the skinning alive of the governor of Nicosia Antonio Bragadini, and the sending of his skin as a trophy of war to Sultan Selim II, evoked fear in the governments and rulers of Europe. Despite their disparate interests, the maritime powers decided to act jointly against the infidels.

The Holy League consisted of three major states with a history of ruling the Mediterranean – the Republic of Venice, Spain and the Papal States, along with minor Italian principalities and merchant republics. Also, the Sovereign Military Order of Hospitallers of St. John of Jerusalem, which since 1530 was based on Malta, was a part of the League.

The Order of the Hospitallers of St. John, which after its great

victory of 1565 decided to remain on Malta, was obliged as a Catholic knightly order and liege of the King of Sicily to fight for the faith and to support the interests of its sovereign. This was as a result of the Rules of the Order and of the Imperial Privilege of Charles V of Castello Franco, in which he granted on stated feudal conditions the island of Malta in return for very specific payments.

After the victory, Spain was to gain Turkish Algeria, Tunisia and Tripoli, Venice was to regain Cyprus, the islands lost in the Aegean Sea, and also the ports on the coasts of Albania, Dalmatia and Greece. The Pope was to be the arbiter in the event of disagreements among the members of the Holy League.



Tomasso Dolabella,
Bitwa pod
Lepanto, Zamek
Królewski na
Wawelu

Tomasso Dolabella,
Battle of Lepanto,
Wawel Royal
Castle

Przeciwnikiem państw Ligi Świętej była muzułmańska Turcja, znajdująca się u szczytu swej potęgi gospodarczej, politycznej i militarnej. Sultani podlegała wtedy znaczna część ziem węgierskich, Bośnia, Serbia, Macedonia, Peloponez, Anatolia, Armenia, Kurdystan, ziemie dawnej Mezopotamii, Syria, Ziemia Święta, Egipt a lennami uznającymi zwierzchność turecką były Trypolitania, Algieria i Tunezja.

Mobilizacja głównej floty państw chrześcijańskich rozpoczęła się w pierwszych dniach czerwca 1571 roku. Turcy swe okręty mieli gotowe do walki praktycznie już od kwietnia, kiedy to ze Stambułu wypłynęły eskadry dla blokowania ewentualnej pomocy Ligi Świętej wysyłanej na Cypr. Admiraliowie sultańscy dysponowali flotą liczącą 200 galer bojowych i 100 okrętów pomocniczych. Po upadku ostatniej twierdzy na wyspie, Famagusta, wszystkie one zostały skierowane przeciwko 60 okrętom weneckim pod dowództwem admirała Agostina Barbarigi, które cumowały na Krecie.

Tak szybkie wyprowadzenie okrętów w morze oraz pogoń za okrętami Wenecjan stanowiły bardzo poważny błąd. Należy pamiętać, że okręty wojenne miały wtedy napęd wiosłowy, żywność przechowywana była w beczkach z solą i często się psuła, tak samo woda po jakimś czasie stawała się niezdatną do picia. Załogi szybko były zmęczone, głodne, marynarze często mieli problemy ze szkorbutem. Wszystko to negatywnie wpływało na ich morale.

Należy przyznać, że wodzowie Ligi Świętej okazali się bardziej przeornymi. Do punktu zbornego okrętów chrześcijańskich w Mesynie flota hiszpańska wyruszyła z Neapolu dopiero 20 sierpnia. Turcy w tym czasie już od pięciu miesięcy znajdowali się na morzu.

W skład tej floty wchodziły również okręty wojenne Zakonu Kawalerów Maltańskich, który już od 1570 roku walczył bezpośrednio z eskadrami tureckimi i tureckich korsarzy. Pierwszym dowódcą zakonnym (praefectus generalis triremium) w wojnie morskiej z Selimem II był Francesco de San Clemente, Wielki Krzyż, dowodził słynnym maltańskim okrętem „Santa Anna” w potyczce z eskadrą admirała tureckiego Uludż Alego 5 czerwca 1570 roku. Starcie to było dla Kawalerów bardzo pechowe, pomimo że „Santa Anna” silnie uszkodziła ogniem działowym flagowy okręt turecki. Zakon utracił w nim 4 jednostki, a kawaler de San Clemente zginął. Następną bitwą, w jakiej wzięła udział flota zakonna, jeszcze przed Lepanto była potyczka 5 okrętów Szpitalników dowodzonych przez przeora Mesyny Pietro Giustinianiego z 18 statkami Wysokiej Porty. Tu Zakon stracił 2 okręty.

Zakon Szpitalników posiadał zawsze niewielką, ale bardzo sprawną flotę wojenną. Początkowo składała się ona z galer

The commander of the allied fleet was the Spanish prince Don Juan d' Austria, the illegitimate son of Emperor Charles V.

The opponent of the Holy League was Ottoman Turkey, which was at the peak of its economic, political and military power. The Sultan ruled over the greater part of the lands of Hungary, Bosnia, Serbia, Macedonia, Peloponnesus, Anatolia, Kurdystan, the lands of the former Mesopotamia, Syria, the Holy Land, Egypt, and territories acknowledging Turkish sovereignty, such as Tripoli, Algiers and Tunisia.

The mobilization of the main Christian fleet began in the first days of June 1571. The Turks had their ships ready for battle practically since April, when squadrons sailed out of Istanbul to block the assistance of the Holy League dispatched to Cyprus. The admirals of the sultanate had at their disposal a fleet of 200 war galleys and 100 supplementary ships. After the fall of the last stronghold on the island, Famagusta, all of them were directed against the 60 Venetian ships under the command of Admiral Agostino Barbarigi moored at Crete.

Such a quick deployment of ships into the open sea, and the chase after the Venetian ships, was a serious tactical blunder. It

must be remembered that the warships of the time were propelled by oars, that food was kept in salted barrels and often spoiled, and water supplies often became unfit to drink. Crews quickly became exhausted, hungry, and fell ill with scurvy. All of this had a great negative impact on their morale.

In comparison, the leaders of the Holy League had better plans. The Spanish fleet left for the assembly point of the Christian fleet in Messina only on August 20. At that time, the Turks had been at sea for five months.

Part of that Christian fleet was also composed of warships of the Sovereign Order of Malta, which already from 1570 had fought directly with the flotillas of the Turks and Turkish corsairs. The first commander of the Order's fleet in the war against Selim II was Francesco de San Clemente, Knight of the Grand Cross, the captain of the famous Maltese warship “Santa Anna” in the battle against the flotilla of the Turkish admiral El Louck Ali on June 5, 1570. This encounter was very unfortunate for the Order – although the “Santa Anna's” cannon fire inflicted great damage on the flagship of the Turks, the Order lost four ships, and Chevalier San Clemente was killed.

The next battle in which the Order's fleet took part, even before Lepanto, was the encounter of 5 ships of the Order commanded by the Prior of Messina Pietro Giustiniani with 18 ships of the High Porte. Here the Order lost two ships.

The Order of Hospitallers always had a small but very effective fleet of warships. Initially it consisted of a fleet of oar-propelled galleys – such a fleet helped in defending the island of Rhodes for over 200 years. The Order's galleys cooperated with the fleets of Byzantium, the Italian merchant republics, and of Cyprus.

Gradually, the oar-driven galleys were replaced with sail-driven



Paolo Veronese

o napędzie wiosłowym, taka flota pomogła przy opanowaniu i utrzymaniu wyspy Rodos przez ponad 200 lat. Galery zakonne współdziałały na morzu z flotą Bizancjum, włoskich republik kupieckich lub Cypru. Stopniowo wprowadzano okręty o napędzie żaglowym lub wiosłowo – żaglowym. Pierwszą taką jednostką był „San Giovanni Battista”, drugą zdobyczna „Santa Maria”, trzecią wspomniana wyżej „Santa Anna”.

Zakonny okręt flagowy nazywano „Capitana”, przysługiwał mu salut banderowy ze strony okrętów wojennych innych państw przed flagowymi jednostkami innych eskadr. Pominięcie tego honorowego przywileju mogło doprowadzić nawet do wycofania statków maltańskich z pola bitwy. Wyjątek stanowił flagowy okręt papieża – zwierzchnika Zakonu Kawalerów Maltańskich. „Capitana” była z reguły malowana na czarno, pozostałe okręty Szpitalników miały kolor czerwony. Eskadra z Malty, również na zasadzie honorowego przywileju, znajdowała się zawsze bezpośrednio po prawej ręce dowódcy.

Don Juan d’Austria podzielił swoją flotę na kilka części: centrum, awangardę, prawe i lewe skrzydło oraz odwód. Eskadrą centrum dowodził sam Don Juan, awangardą Don Juan de Cardona, prawym skrzydłem Gian Andrea Doria, lewym skrzydłem Agostino Barbarigi, odwodem zaś Alvaro de Banzan. Na czele grupy galeasów weneckich stał kapitan Francesco Duodo.

15 września połączona flota państw Ligi Świętej wypłynęła z Mesyny na spotkanie z niewiernymi. 25 września, w pobliżu wyspy Korfu admirałowie chrześcijańscy dowiedzieli się, że Turcy bez powodzenia atakowali tę twierdzę i odpłynęli dla naprawienia szkód i uzupełnienia zapasów. Najprawdopodobniej do Lepanto w Zatoce Korynckiej.

Naczelną wodzą, po przełamaniu oporu obawiających się potęgi tureckiej niższych dowódców, rozkazał pościg tak, aby zamknąć przeciwnika w Zatoce. 29 września dotarł do Don Juana meldunek, że naprzeciwko jego floty znajduje się nie tylko eskadra admirała Uludż Alego, ale cała potężna armada kapudana (czyli wielkiego admirała) Muezzinzade Alego paszy – czyli cała morską potęgą Wysokiej Porty.

Do spotkania obu marynarek doszło rankiem 7 października 1571 roku i zaskoczyło admirałów obu flot. Turcy przypuszczali bowiem, że chrześcijanie cumują w pobliżu wyspy Kefalonia, a chrześcijanie nie mieli pojęcia o tym, iż eskadry sułtańskie już poprzedniego dnia wyszły w morze.

Wodzowie tureccy, podobnie jak sztab Don Juana d’Austria, byli podzieleni. Część z nich opowiadała się za stoczeniem walnej bitwy z flotą Ligi Świętej, część powołując się na słabe rozpoznanie sił przeciwnika, odradzała starcie. Do tych ostatnich należał Uludż Ali, jeden z najbardziej doświadczonych admirałów – kapudan Muezzinzade Ali pasza zarzucał mu wręcz tchórzostwo i chęć oszczędzenia Włoch, w których się urodził.

Pod Lepanto znajdowało się tego dnia 316 okrętów chrześcijan, a na nich 30 tysięcy żołnierzy oraz 50 tysięcy marynarzy i wiosłarzy. Państwa Ligi zgromadziły ponad 1800 dział różnych kalibrów, poza tym żołnierze byli uzbrojeni w arkebuzy, pistolety kołowe i nowoczesne muszkiety. Każdy posiadał rapier, miecz, nóż, luk albo kuszę.

Turcy mieli ponad 280 okrętów wojennych a na nich 13 tysięcy marynarzy, 34 tysiące żołnierzy i 41 tysięcy galerników. Na wszystkich jednostkach Wysokiej Porty znajdowało się w sumie 750 dział różnych kalibrów i tylko 2,5 tysiąca rusznic lub arkebuzów. Reszta załóg tureckich była uzbrojona w luki, kusze i broń białą.

Największymi okrętami w bitwie pod Lepanto były galeasy, przysłane przez Wenecję. Miały one ok. 1000 ton wyporności, do 80 metrów długości, 10-16 metrów szerokości, trzy maszty ze skośnymi żaglami łacińskimi i do 25 par wiosł. Każda galeasa miała na pokładzie od 40 do 60 dział i mogła prowadzić ogień

ones, or those driven by both oars and sails. The first of such ships was “San Giovanni Batista”, the second the captured “Santa Maria”, the third the above-mentioned “Santa Anna.”

The Order’s flagship was called the “Capitana,” it was entitled to a flag salute from the warships of other countries before such a salute was given to the flagships of other squadrons. Omitting this honor could even lead to the Order’s ships leaving the field of battle. The only exception was the flagship of the Pope, the superior of the Knights of the Order of Malta. “Capitana” was usually painted black, whereas the other ships of the Order were red. The squadron from Malta was also honored by being stationed immediately to the right of the fleet commander.

Don Juan d’Austria divided his fleet into several divisions: the center, vanguard, left and right flanks and the perimeter. The center was led by Don Juan himself, the vanguard by Don Juan de Cardona, the right flank by Gian Andrea Doria, the left by Agostino Barbarigi, and the perimeter by Alvaro de Banzan. The flotilla of Venetian galleons was led by Captain Francesco Duodo.

On September 15, the combined fleet of the countries of the Holy League sailed from Messina to meet the enemy. On the 25th, in the vicinity of the Island of Corfu, the Christian admirals learned that the Turks had unsuccessfully attacked that stronghold and sailed off to repair damage and to resupply. Most likely they went to Lepanto in the Gulf of Corinth.

The supreme commander, after overcoming the opposition of the lower commanders who feared the power of the Turks, ordered a pursuit in such a fashion that it would bottle up the enemy in the Gulf. On September 29, Don Juan received a report that facing him was not only the flotilla of El Louck Ali, but the entire mighty armada of Kapudan Pasha (Grand Admiral) Muezzinzade Ali – in other words, the entire naval power of the High Porte.

The encounter of the two navies occurred in the morning of October 7th and came as a surprise to the admirals of both sides. The Turks presumed that the Christian fleet was moored near the isle of Kefalonia, while the Christians had no idea that the sultan’s fleet had sailed for the open sea on the previous day.

The Turkish leaders, like the staff of Don Juan d’Austria, were divided. Some of them favored waging an ultimate battle with the fleet of the Holy League, others, pointing out the lack of reconnaissance about the opponent’s strength, advised against engaging. El Louck Ali, one of the most experienced of the admirals, was included among the latter – Kapudan Muezzinzade Ali even accused him of cowardice and a desire to spare Italy, where he had been born.

That day, the Christian fleet near Lepanto consisted of 316 ships, on which were 30 thousand soldiers and 50 thousand sailors and oarsmen. The League was armed with over 1,800 cannon of various calibers, and the soldiers were armed with harquebuses, wheel-lock pistols and the latest muskets. Each one also had a rapier, sword, knife and bow or crossbow.

The Turks had over 280 warships with 13 thousand sailors, 34 thousand soldiers and 41 thousand galleyemen. Among all of the units of the High Porte there were 750 cannon of various calibers, but only 2,500 muskets and harquebuses. The rest of the Turkish troops were armed with bows, crossbows and cutting weapons.

The largest vessels in the Battle of Lepanto were the galleasses sent by Venice. They displaced about 1,000 tons, were up to 80 meters long, 10 to 16 meters wide, had three masts with lateen-rigged sails and up 25 pairs of oars. Each galleass mounted 40 to 60 cannon and could lay a field of fire in any direction. Smaller than the galleasses were the galleys, the most popular ships in the Mediterranean. A Christian galley displaced about 200 tons, was 40 to 50 meters long, lateen-rigged sails and 16 to 25 pairs of oars. Typically, such a ship mounted 3 to 8 cannon.

The Turkish fleet had similar types of ships, except for the galleasses. They were of lower tonnage than the Christian ships,

we wszystkich kierunkach. Mniejsze od galeas były galery, najpopularniejsze statki na Morzu Śródziemnym. Galera chrześcijańska miała ok. 200 ton wyporności, 40 – 50 metrów długości, ozaglowanie łacińskie i od 16 do 25 par wiosł. Z reguły na takiej jednostce znajdowało się od 3 do 8 dział.

We flocie tureckiej znajdowały się identyczne typy okrętów (poza galeasami), od statków chrześcijan różniły się tylko nieco mniejszym tonażem, rekompensowanym za to większą zwrotnością.

Taktyka wojny morskiej nie zmieniła się praktycznie od czasów wojen punickich, chodziło o to by potrzaskać wiosła galer przeciwnika, wdrzeć się na ich pokłady i wybić załogę. Pewną innowacją był stosowany od czasów bizantyjskich ogień grecki. Floty przeciwników ustawiały się naprzeciw siebie w szyku czołowym lub półkieszykowym, a poszczególne statki staczały ze sobą pojedynki. W centrum takiej grupy znajdował się z reguły okręt flagowy – pod Lepanto były to „Real di Spagna” Don Juana i „Sultan” kapudana Muezzinzade Alego paszy. W eskadrze centralnej oprócz galer hiszpańskich i papieskich znajdowały się 3 okręty Zakonu Maltańskiego pod dowództwem przeora Mesyny Pietro Giustinianiego.

Przed tak ustawionym eskadrami znajdowały się jeszcze, wysunięte ok. milę do przodu, galeasy weneckie, które ogniem artylerii miały powstrzymać pierwszy atak nieprzyjaciela. Należy zaznaczyć, że bitwa pod Lepanto była pierwszą wielką bitwą, w której uczestniczył ten typ okrętów.

Bezpośrednio za eskadrą Don Juana d'Austria znajdowało się 10 galer pomocniczych, a milę z tyłu odwód w sile 30 galer pod dowództwem Alvara de Bazana. Centrum tureckie stanowiło 94 galery pod dowództwem kapudana paszy, na prawym skrzydle znajdowała się eskadra pod dowództwem Sirocco Mehmeda paszy w sile 60 galer, na lewym flotylla korsarzy pod dowództwem Ułudź Alego w sile 65 galer. Odwodem dowodził Murad Dragut i podlegało mu 10 galer i 60 galeotów.

Dla obu stron była to święta wojna. Don Juan d'Austria napisał w rozkazie przed bitwą: „Przybyliście tu walczyć za Święty Krzyż, zwyciężyć albo zginąć! Czy macie jednak zwyciężyć, czy zginąć, czyńcie dziś swą powinność, a chwalebną nieśmiertelność sobie zyskacie!” Weneccjanie chcieli oprócz tego pomścić utratę Cypru i męczeńską śmierć gubernatora Nikozji Antonia Bragadina.

Nic dziwnego zatem, że na maszcie okrętu admirałskiego powiewała chorągiew z połączonymi herbami Hiszpanii, Kościoła, Wenecji i Don Juana d'Austria.

Na zielonym proporcu kapudana paszy wyhaftowane były słowa: „W imię Boga Miłosiernego, Litościwego...”. Obie armie walczyły za wiarę, a tysiące niewolników po obu stronach

but compensated by their greater maneuverability.

The tactics of naval warfare had not changed since the Punic Wars – the aim was to shatter the oars of the enemy's ships, board them and kill the crew. One innovation introduced in Byzantine times was the use of “Greek fire.” The opposing fleets arrayed themselves in frontal or crescent formations, and individual ships waged one-on-one combat. At the center of such a formation was usually the flagship – at Lepanto these were “Real di Spagna” of Don Juan and “Sultan” of Kapudan Pasha Muezzinzade Ali.

In the center flotilla, besides Spanish and Papal galleys, there were three ships of the Order of Malta, under the command of the Prior of Messina, Pietro Giustiniani.

Deployed in front of these formations, located about one mile ahead, were the Venetian galleasses, which were supposed to use artillery fire to blunt the enemy's first attack. It should be noted that the Battle of Lepanto was the first large-scale engagement where this type of ship was used.

Immediately behind the squadron of Don Juan d'Austria was a flotilla of ten auxiliary galleys, and a mile back, a perimeter of 30 galleys commanded by Alvaro de Bazano.

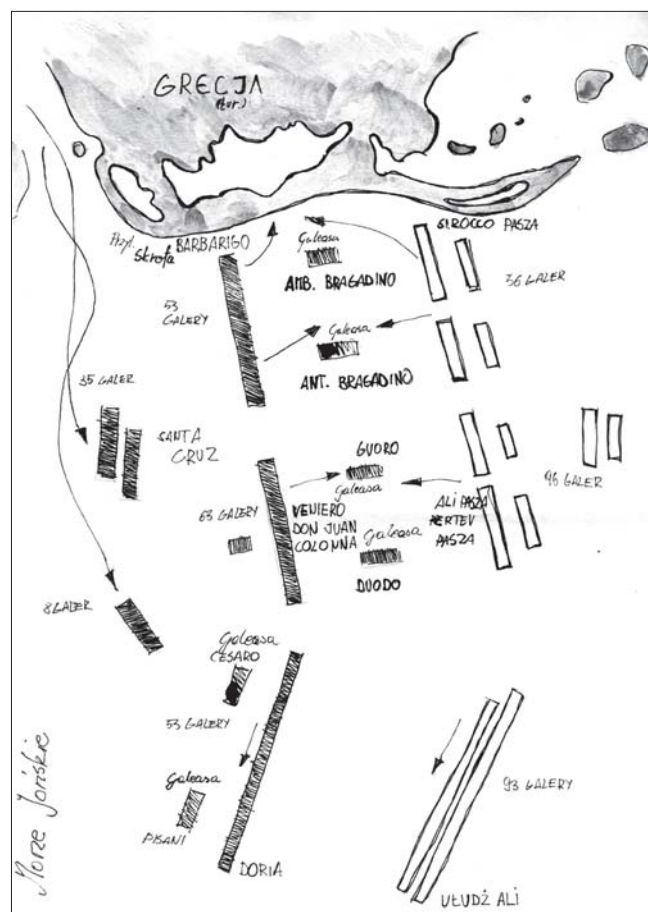
The Turkish center consisted of 94 galleys commanded by the Kapudan Pasha, on the right flank was a squadron under Sirocco Mehmed Pasha with 60 galleys, on the left a flotilla of corsairs in the service of the Sultan under the command of El Louck Ali, with 65 galleys. The perimeter was commanded by Murad Dragut with 10 galleys and 60 galliots.

For both sides it was a holy war. Don Juan d'Austria wrote in a dispatch before battle: “You came here to fight for the Holy Cross, to be victorious or to die! But regardless of whether you win or die, fulfill your duty today, and you gain glorious immortality!” In addition, the Venetians wanted to avenge the loss of Cyprus and the martyrdom of the Governor of Nicosia, Antonio Bragadino.

No surprise then, that on the mast of admiral's ship fluttered a flag with the combined arms of Spain, the Church, Venice, and Don Juan d'Austria. The green standard of the Kapudan Pasha carried three words: “In the name of Allah, the Merciful, the Compassionate...” Both navies fought for their faith, and thousands of slaves on both sides also fought for their freedom, which was promised to them – after the victory.

The weather favored the Christians, who had favorable winds. On the admiral's order, the central squadron was the first to sail into battle, followed the one on the left flank. At about 9:30 AM the Turkish fleet sailed close enough to the Venetian galleasses that the latter could inflict serious damage with cannon fire. The surprised captains, in escaping this trap, mingled with neighboring squadrons of ships, causing much confusion. Already in this engagement, the flagship “Sultan” was damaged, and the Kapudan could maintain formation only with great difficulty. The galleasses took part only in the initial phase of the battle; being cumbersome and poorly maneuverable, they played little part in the subsequent phase when individual ships battled each other.

The first to encounter the enemy were the galleys of Agostino Barbarigo. Immediately, five Turkish galleys bore down on the



rys. Cieślak

Szkic sytuacyjny
bitwy
Position plan
of the battle

walczyło dodatkowo o wolność, którą im przyobiecano – po zwycięstwie.

Pogoda sprzyjała chrześcijanom, mieli pomyślny wiatr. Na rozkaz admirała pierwsze wyruszyły do boju eskadry centralna, a następnie lewego skrzydła. Koło godziny 9.30 flota turecka zbliżyła się do weneckich galeasów na tyle, że mogły poczynić one znaczne uszkodzenia ogniem swej artylerii. Zaskoczeni kapitanowie, chcąc ominąć pułapkę, wpadali na jednostki w sąsiednich eskadrach, powodując spore zamieszanie. Już w tym starciu uszkodzony został flagowy „Sultán”. Kapudanowi z trudem udało się utrzymać zaplanowany szyk. Galeasy wzięły udział tylko na początku bitwy, mało zwrotne, słabo sterowne nie odegrały większej roli w drugiej jej części polegającej na pojedynkach poszczególnych okrętów.

Pierwsze z przeciwnikami zetknęły się galery Agostina Barbarigiego. Na flagowy okręt wenecki skierowało się od razu 5 galer tureckich. Podczas jednej z prób abordażu śmiertelnie postrzelono admirała, a za chwilę jego następcę Marco Contariniego. Trzecim dowódcą eskadry został Federico Nani. Weneccjanie zmusili Turków do lądowania na wybrzeżu a sam Sirocco pasza zginął od cięcia szablą. Większość galer prawego skrzydła tureckiego albo spalono, albo stało się łupem eskadry weneckiej.

Walki pomiędzy eskadrami centralnymi obu flot były tak zaciekle, że w pewnym momencie Don Juan d’Austria rozkazał uwolnić i uzbroić galerników. Tam bowiem znajdowały się najlepsze okręty z najsilniejszą obsadą – janczarami i arkebuzerami. Doszło do pojedynku okrętów flagowych, które w walce wspierały jednostki z odwodu. Za trzecim razem żołnierze hiszpańscy wdarli się na pokład „Sultana”, a jeden z uwolnionych galerników odciął rannemu kapudanowi głowę i rzucił ją do stóp Don Juana.

Po prawej stronie okrętu flagowego znajdowała się maltańska „Capitana” i 2 pozostałe galery Zakonu. Ich bezpośrednim przeciwnikiem był sam Uludź Ali. Dzięki przygniatającej przewadze korsarzom na służbie tureckiej udało się wdrzeć na okręt przeora Giustinianiego, tak, że gdy nadeszła pomoc ze strony Juana de Cardona (w sile ośmiu galer) na „Capitanie” znaleziono tylko 2 żywych braci i samego Pietro Giustinianiego z 5 strzałami. Wokół nich leżało 300 rannych i zabitych Turków oraz rycerzy. Jednym z kawalerów, którzy przeżyli wtedy był chorąży Don Martin de Herrera, którego żołnierz sultański odciął od trzymanej przezeń flagi. Don Martin stracił wtedy lewą rękę, ramię i połowę barku. Otruczony powszechnym szacunkiem Aragończyk zmarł w po-deszłym wieku jako kasztelan Amposty.

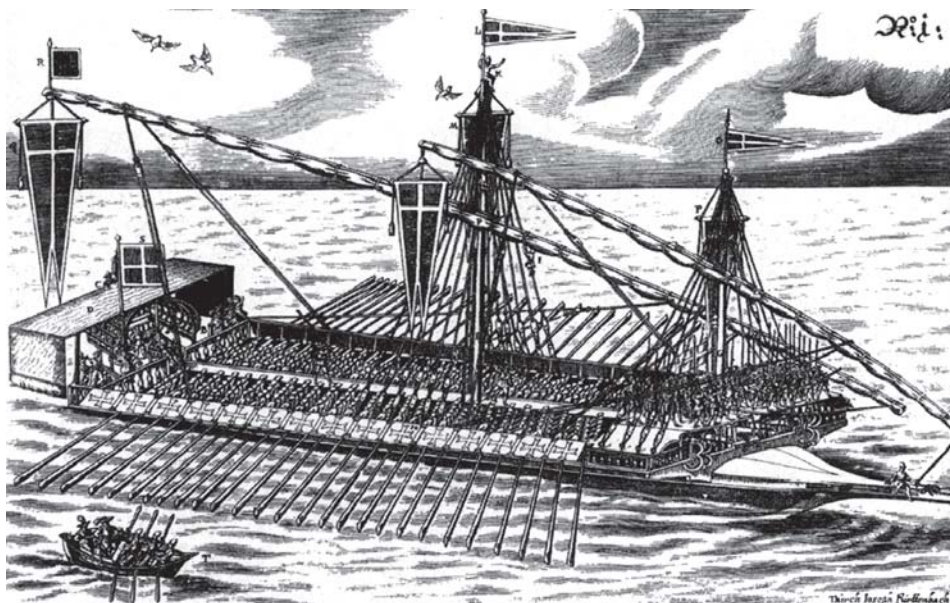
Juan de Cardona zginął, śmiertelnie raniony w głowę, zginęła prawie cała załoga galery „San Giovanni”, tak samo było na papieskim okręcie „Florence”. Kawalerom Maltańskim udało się jednak zniszczyć lub uszkodzić 21 jednostek z eskadry Uludź Alego, został on zmuszony do ucieczki i porzucenia zdobytych przez siebie statków w tym i zakonnej „Capitany”. Należy podkreślić, że był to jedyny sultański admirał, któremu udało się przeżyć i wyprowadzić część nieuszkodzonych okrętów z pola bitwy. Otrzymał za to zaszczytny przydomek Kilic, co znaczy Miecz, a po powrocie do Stambułu został mianowany kapudanem paszą.

W bitwie pod Lepanto spłonęło 80 galer tureckich, 117 zdobyli chrześcijanie. Z 60 galeotów 27 zatonięło, 13 zdobyli sprzymierzeni. Zginęło kilkanaście tysięcy marynarzy, żołnierzy

Venetian flagship. During one of the boarding attempts, the admiral was mortally shot, and a moment later so was his lieutenant Marco Contarini. Federico Nani became the third commander of the squadron. The Venetians forced the Turks to land on the coast, and Sirocco himself fell to a sword. The majority of the galleys of the Turkish right flank were either burned or captured by the Venetian squadron.

The battles between the central squadrons of the two fleets were so ferocious, that at one point Don Juan d’Austria ordered that the oarsmen be freed and armed. The center saw action by the best ships with the best forces – Janissaries and harquebusiers. The two flagships engaged each other, supported by ships from the perimeter. On the third attempt, Spanish troops boarded the “Sultan,” and one of the freed oarsmen decapitated the wounded Kapudan and threw his head at the feet of Don Juan.

On the right of the Christian flagship was the Maltese “Capitana” and the other two galleys of the Order. Their immediate attacker was El Louck Ali himself. Because of their overwhelming numbers, the corsairs succeeded in boarding the ship of Prior Giustiniani. When help arrived, in the form of eight galleys of Juan de Cardona, on “Capitana” they found only two brothers alive, and Pietro Giustiniani with five arrows in his body.



Galera maltańska – sztych Fürtenbacha

Maltese galley – engraving Fürtenbach

They were surrounded by 300 wounded and dead Turks and knights. One of the surviving knights was the standard-bearer Don Martin de Herrera of Aragon, who had been parted from his flag by a blow from a Turkish soldier. Don Martin lost his left arm and part of his shoulder. He lived to an advanced age, surrounded with reverence, and died as Castellan of Amposta.

Juan de Cardona died, mortally wounded to the head, and almost the entire crew of the galley “San Giovanni,” as was that of the Papal ship “Florence.” But the Knights of Malta succeeded in destroying or damaging 21 units from the squadron of El Louck Ali. He was forced to flee and to abandon the captured ships, including the Order’s “Capitana.” It should be emphasized that he was the Sultan’s only admiral to survive and to withdraw some of his undamaged ships from the battle. For that he received the honorific “Kilic” which means “sword,” and after his return to Istanbul, he was named Kapudan Pasha.

At the Battle of Lepanto, 80 Turkish galleys were burned, and the Christians captured 117. Of 60 galliots, 27 were sunk, 13 captured by the League. Over ten thousand sailors, soldiers and oarsmen were lost, about 8 thousand were captured. Losses on the Christian side were similar, and in fulfillment of the promise

i galerników, około 8 tysięcy dostało się do niewoli. Podobne straty były po stronie chrześcijańskiej z tym, że zgodnie z obietnicą Don Juana d'Austria około 15 tysięcy wioślarzy odzyskało wolność. Źródła podają, że w sumie zginęło 60% ogółu walczących.

Signoria wenecka ogłosiła dzień 7 października świętem Republiki, a papież Pius V zawołał podobno: „*Był mąż posłany od Boga, a imię jego było Jan*”. I nie wiadomo już dzisiaj, czy chodziło mu o Don Juana, czy joannitów, którzy tak bohatersko osłaniali okręt naczelnego dowódcy. Data zwycięskiej bitwy pod Lepanto została też ogłoszona przez Piusa V świętem kościelnym Matki Boskiej Różańcowej.

W Turcji reakcje były różne, od szlochów i rozpacz na dworze po zimną i cyniczną odpowiedź wielkiego wezyra:

„*Chce Pan dowiedzieć się o wrażeniu po bitwie koło Inebathi [turecka nazwa Lepanto – aut.]. Odebraniem Cypru odcięliśmy wasze ramię, gdy wy spalaniem naszej floty ostrzygliście nam brody. Odcięte ramię nie odrósł, ostrzyżona broda odrósł i to gęstsza.*”

Lepanto było najkrwawszą w dziejach bitwą morską, dla porównania pod Akcjem zginęło w sumie ok. 12 tysięcy ludzi, w bitwie w Cieśninie Kaletańskiej w 1666 roku 10 tysięcy, pod Trafalgarem ok. 3 tysięcy, a w bitwie o Midway ok. 4 tys. ludzi. Historycy marynistki uważają, że to ostatnia wielka bitwa galer i zapowiedź bitew nowoczesnych, w których decydującą rolę odgrywa artyleria.

Dramatis personae:

Filip II Habsburg – król Hiszpanii. Przyjmuje się, iż to właśnie on faktycznie założył hiszpańską linię Habsburgów. Był synem cesarza Karola V, ostatniego przedstawiciela tego rodu, który nosił korony cesarską i hiszpańską oraz Izabeli Portugalskiej. Bardzo pobożny, złośliwie mówiono o nim, że jest „plus catholique que la pape”. Za jego czasów inkwizycja hiszpańska stała się narzędziem w rękach monarchy. Nie znał litości dla heretyków i odszczepieńców. Krwawo stłumił też powstanie Morysków – przeszłych na katolicyzm Maurów, potajemnie wyznających islam i zachowujących dawne obyczaje. Polityka ta doprowadziła do oderwania się od Korony północnych Niderlandów. Starał się na wiele sposobów zdobyć dla swego rodu tron angielski – od małżeństwa z Marią Tudor po wyprawę Niezwyciężonej Armady na Wyspy Brytyjskie. Był żonaty z infantką portugalską Marią Manuelą (zm. w 1545), córką Henryka VIII Marią Tudor (zm. w 1558), córką Henryka II króla Francji Elżbietą Valois i córką cesarza Maksymiliana II Anną Habsburg.

Pius V – (Antonio Michele Ghislieri) urodził się 17 stycznia 1504 roku w Bosco. Jako młody człowiek wstąpił do zakonu dominikanów i do końca swoich dni zachował surowe zasady reguły św. Augustyna. Studiował w Bolonii i Genui. W 1528 roku otrzymał święcenia kapłańskie. Przez lata pełnił różne funkcje w zakonie dominikanów m.in. inkwizytora. Przy pomocy kardynałów z obozu kontrreformacji otrzymał stanowisko generalnego komisarza Inkwizycji. Bardzo surowy, pozwalał na stosowanie tortur i nigdy nie łagodził wyroków sądów kościelnych. Za pontyfikatu Piusa IV został biskupem Sutri i Nepi, następnie kardynałem. Dzięki poparciu św. Karola Boromeusza 7 stycznia 1566 konklawe wybrało go papieżem jako następcę Piusa IV. Gorący zwolennik idei Soboru Trydenckiego, starał się wprowadzać je w życie w całym Kościele Powszechnym. Za jego pontyfikatu ogłoszono nowy Katechizm, nowy brewiarz i nowy mszał. Był ostatnim papieżem, który ogłosił suwerennego monarchę (Elżbietę I) pozbawionym władzy. Starał się na wszelkie sposoby walczyć z herezją i Reformacją. Był głównym sprawcą powstania Ligi Świętej państw chrześcijańskich w 1570 roku. Zmarł 1 maja 1572 roku, a w roku 1712 został ogłoszony świętym. Jego święto wypada 30 kwietnia.

by Don Juan d'Austria, about 15 thousand oarsmen were granted their freedom. Historians estimate that in total, about 60% of the fighting forces were lost.

The Venetian Republic declared October 7th to be a holiday of the Republic, and Pope Pius V is reported to have said: “*There was a man sent by God, and his name was John.*” Until this day it is unknown whether he mean Don Juan, or the Knights of St. John who so bravely defended the ship of the commander. The day of the victory at Lepanto was also declared by the Pope to be a feast day of the Church, that of Our Lady of the Rosary.

In Turkey, there were various reactions, from weeping and despair in the court, to the cold and cynical reply of the Grand Vizier:

“*You wish to know, Sir, of the reaction after the battle near Inebathi [Turkish name for Lepanto – auth.] By taking Cyprus we have cut off your arm, while by burning our fleet you shaved off our beard. The missing arm will not grow back; the shaved beard will grow back even bushier.*”

Lepanto was the bloodiest naval battle in history. For comparison, about 12 thousand persons died in the Battle of Actium, about 10 thousand at the Straits of Dover in 1666, at Trafalgar about 3 thousand, and at the Battle of Midway about 4 thousand. Maritime historians consider this to be the last great battle of the galleys and the forerunner of modern naval warfare, where artillery became the deciding factor.

Cast of characters:

Philip II of Habsburg – King of Spain. It is accepted that he founded the Spanish line of the Habsburgs. He was the son of Emperor Charles V, the last of his line to wear both the imperial and Spanish crowns, and of Isabella of Portugal. Very pious, sarcastically it was said that he is “*plus catholique que la pape.*” During his reign, the Spanish Inquisition became a tool of the crown. He had no mercy for heretics and schismatics. He put down bloodily the insurrection of the Moriscos, Moors who had converted to Catholicism but who secretly professed Islam and observed Muslim customs. His policies caused the secession from the crown of the Northern Netherlands. He tried in various ways to gain the throne of England for his line – from marriage to Mary Tudor to dispatching the Invincible Armada against the British Isles. He was married to the Portuguese Infanta Maria Manuela (dec. 1545), to the daughter of Henry VIII Mary Tudor (dec. 1558), the daughter of French King Henry II Elizabeth Valois, and the daughter of Emperor Maximilian II, Anna Habsburg.

Pius V – (Antonio Michele Ghislieri), born January 17 1504 in Bosco. Entered the order of Dominicans as a young man, and until the end of his days he kept to the strict rules of St. Augustine. He studied in Bologna and Genoa; ordained to the priesthood in 1528. For many years he fulfilled various roles in the Dominican Order, including that of Inquisitor. With the support of the cardinals from the Counter-Reformation faction, he rose to the post of General Commissioner of the Inquisition. He was very severe, allowing the use of torture and never reducing the sentences of Church courts. During the pontificate of Pius IV he became Bishop of Sutria and Nepia, then rose to the rank of Cardinal. Thanks to the support of St. Charles Borromeo, the Papal Conclave elected him Pope on January 7 1566 to succeed Pius IV. A fervent supporter of the principles of the Tridentine Council, he tried to introduce them throughout the Universal Church. His pontificate saw the publishing of a new catechism, breviary and missal. He was the last Pontiff to rescind a ruling monarch's authority to govern (Elizabeth I of England). He attempted in all ways to combat heresy and the Reformation. He was the chief agent of the founding of the Holy League of Christian nations in 1570. He passed away on May 1, 1572, and

Don Juan d'Austria – naczelny wódz wojsk Ligi Świętej. Urodzony w 1547 roku, nieślubny syn cesarza Karola V i niemieckiej mieszkarki Barbary Blomberg. Wychowany na dworze cesarskim razem z synem przyrodniego brata Filipa II Don Carlosem, początkowo przeznaczony do stanu duchownego. W 1568 roku otrzymał dowództwo floty śródziemnomorskiej. Szybko objawił niepospolity talent dowódczy i dużą zdolność przewidywania ruchów nieprzyjaciela. W 1569 roku został dowódcą wyprawy przeciw powstaniu Morysków w Grenadzie, które też krwawo stłumił. Badacze uważają, że był zupełnym przeciwieństwem Filipa II – lotny, rzutki i rycerski, umiał kierować wojskiem i zjednywać sobie jego miłość. Prawdopodobnie był jedynym dowódcą hiszpańskim, któremu mogłaby się udać wyprawa na Anglię. Po bitwie pod Lepanto mianowany namiestnikiem Niderlandów. Zmarł nagle w 1578 roku, najprawdopodobniej na tyfus.

Selim II zwany Mest (Pijak) – sułtan turecki. Syn Sulejmana Wspaniałego, urodził się w 1524 roku. Zasiadł na tronie po śmierci ojca w 1566 roku. Przez całe swe rządy starał się doścignąć i prześcignąć osiągnięcia Sulejmana. Przez współczesnych sobie dyplomatów¹ i większość historyków uważany za zupełnie nieprzygotowanego do sprawowania władzy. „...podobny był raczej do jakiegoś dziwadła aniżeli do człowieka” napisał Andrea Dandolo, dyplomata wenecki. Z kolei sekretarz ambasady weneckiej Marcantonio Domini donosił, że „na posiedzenia Dywanu zjawiał się rzadko, a jeszcze rzadziej włączał się do spraw państwowych. Zazwyczaj był pijany już od wczesnego ranka. O zorganizowanie mu uciech i rozkoszy troszczyli się głuchoniemi, a on, z reguły zatwardziały sknera, jedynie w stosunku do nich okazywał hojność”. W opinii posłów francuskich „był największym skąpcem i najgłupszym człowiekiem na świecie, najbardziej niedorzeczną figurą, jak kiedykolwiek rządziła państwem”. Za główny cel swego panowania uznał zajęcie Cypru, znajdującego się podówczas pod panowaniem weneckim. Selim II zmarł w 1574 roku.

Mehmed pasza Sokolović – wielki wezyr turecki, powołany na swój urząd jeszcze przez Sulejmana Wspaniałego w 1565 roku. Z pochodzenia Serb, urodził się w 1505 roku. Przygotowywany do roli duchownego, w wieku lat 18 trafił do janczarów sułtańskich – wyborowego oddziału piechoty. Będąc janczarem przyjął nauki Mahometa. Stamtąd przeniesiony do seraju sułtana, przez jakiś czas był paziem Sulejmana Wspaniałego, szybko stał się jego ulubieńcem. Sułtan mianował go dowódcą floty, następnie bejlerbejem Rumelii. Dowodził wojskami lądowymi podczas wojen z Habsburgami w Siedmiogrodzie i odnosił spore sukcesy. Był faktycznym dowódcą podczas ostatniej wyprawy Sulejmana Wspaniałego i kimś w rodzaju interrexa po jego śmierci w 1566 roku aż do chwili objęcia władzy przez Selima II. Za czasów Selima to on sprawował faktyczną władzę w państwie i wytyczał kierunki polityki tureckiej. Zmarł w 1579 roku.

Ułudź Ali – admirał turecki. Najwybitniejszy spośród dowódców sułtana w bitwie pod Lepanto. Urodził się we Włoszech, w Kalabrii. W młodości porwany przez piratów muzułmańskich i przykuty przez nich do wiosła. Aby odzyskać wolność przeszedł na islam i został wolnym marynarzem. Dzięki wielkim zdolnościom szybko awansował, a jego kapitanem był sam wielki Dragut. Ułudź Ali brał udział w bitwie pod Dżerbą i w „wielkim oblężeniu” Malty w 1565 roku. W 1568 roku został wicekrólem Algieru, w 1569 roku władze hiszpańskie usiłowały go przekupić tytułem markiza. W 1571 roku zdobył Tunis i wraz z kapudanem Muezzinzade Alim paszą brał udział w bitwie pod Lepanto. Po bitwie mianowany kapudanem paszą. W 1574 roku zajął Tunis i wypędził Hiszpanów z La Goletty.

in 1712 was canonized a saint; his feast day is April 30.

Don Juan d'Austria – commander in chief of the forces of the Holy League. Born in 1547, the illegitimate son of Emperor Charles V and German burgher Barbara Blomberg. Brought up at the imperial court along with Don Carlos, the son of his half-brother Philip II. Initially, he was slated for the clergy. In 1568 he was put in command of the Mediterranean fleet. He quickly demonstrated exceptional leadership capabilities, and a great ability to foresee the enemy's actions. In 1569 he was named commander of the expedition against the Moriscos in Granada, where he put down the rebellion in a bloody manner. Historians hold him to be the complete antitheses of Philip II – witty, outgoing, brave, he knew how to lead soldiers and to gain their love. He was probably the only Spanish commander who might have succeeded in an invasion of England. After the Battle of Lepanto he was named viceroy in the Netherlands. He died suddenly in 1578, most probably of typhus.

Selim II known as Mest (Drunkard) – Sultan of Turkey. Born in 1524, the son of Suleyman the Magnificent. Assumed the throne after the death of his father in 1566. Throughout his life he tried to match and surpass the achievements of Suleyman. Contemporary diplomats and historians considered him totally unprepared to rule. “... he is more like some weird creature than a human being” wrote the Venetian diplomat Andrea Dandolo. The secretary of the Venetian Embassy, Marcantonio Domini, reported that “... he appeared at sessions of the Divan infrequently, and even less frequently took part in matters of state. Usually he was drunk from early morning. Deaf-mute retainers organized amusements and pleasures for him, and he, usually a hardened miser, showed an uncharacteristic generosity only to them.” In the opinion of French emissaries “... he was the greatest miser and the stupidest person in the world, the most ridiculous personage who ever ruled a state.” As the main goal of his rule he set the conquest of Cyprus, which was then ruled by Venice. Selim II died in 1574.

Mehmed pasha Sokolovic – Grand Vizier of Turkey, appointed by Suleyman the Magnificent in 1565. Born in 1505, of Serbian origin. He had been groomed to become a clergyman, but at the age of 18 he joined the Sultan's Janissaries, an elite unit of infantry. Being a Janissary, he converted to the faith of Mohamed. He was transferred to the Sultan's seraglio, where for a time he was a page to Suleyman, and quickly became his favorite. The Sultan named him commander of the fleet, then Bey of Rumelia. He commanded land troops in the wars with the Habsburgs in Transylvania and achieved considerable success. He was the de facto commander in the last campaign of Suleyman the Magnificent, and someone in the manner of a regent after his death in 1566 and the accession to power of Selim II. During the reign of Selim, he was the de facto ruler of the state and set the direction of Turkish politics. He died in 1579.

El Louck Ali also known as Ucialli – Turkish admiral. The most brilliant of the Sultan's commanders in the Battle of Lepanto. He was born in Italy, in Calabria. As a youth he was kidnapped by Muslim pirates and chained to a galley oar. To gain his freedom he converted to Islam and became a free sailor. Thanks to his great abilities, he advanced quickly, and his captain was the great Dragut himself. El Louck Ali fought in the Battle of Jerba and the “Great Siege” of Malta in 1565. In 1568 he became viceroy of Algiers, in 1569 the Spanish authorities tried to bribe him with the title of Marquis. In 1571 he conquered Tunis and together with Kapudan Pasha Muezzinzade Ali fought in the Battle of Lepanto. After the battle, he was named Kapudan Pasha. In 1574 he occupied Tunis and drove the Spaniards out of La Goletta.

Autor i Redakcja dziękują p. komandorowi prof. Józefowi W. Dyskantowi za cenne wskazówki dotyczące osób występujących w tym artykule.

We thank Captain Professor Józef Dyskant for his valuable assistance providing information about the persons mentioned in this article.

MALTAŃSKA SŁUŻBA MEDYCZNA STOWARZYSZENIEM

Order of Malta Medical Corps Registered

Stowarzyszenie Maltańska Służba Medyczna – Pomoc Maltańska (MSM) zostało oficjalnie zarejestrowane 19 marca 2003. Członkowie – założyciele odbyli pierwsze walne zgromadzenie powołując Zarząd i pozostałe ciała statutowe. Siedzibą Stowarzyszenia jest Kraków.

To wydarzenie – jakkolwiek ważne dla społeczności ratowników maltańskich – jest w istocie rzeczy tylko zmianą formy prawnej i nie oznacza powstania nowej organizacji. MSM działa nieprzerwanie od roku 1990 początkowo pod nazwą Sekcja Medyczna Pomocy Maltańskiej, pod kierownictwem prof. Henryka Kubiaka, Kawalera Łaski Magistralnej. Pierwotnie działała w ramach Fundacji Św. Jana Jerozolimskiego – Pomocy Maltańskiej. Okazało się jednak, że status fundacji nie przystaje do organizacji opartej nie na funduszu, ale pracy społecznej pokaźnego grona ochotników. W tej sytuacji Zarząd ZPKM przychylił się do licznych głosów członków MSM i wyraził zgodę na jej rejestrację jako stowarzyszenia, które jednak wciąż pozostaje suborganizacją ZPKM w rozumieniu Kodeksu Zakonu.

Z Maltańską Służbą Medyczną współpracuje niemal 2000 osób w 33 grupach. Większość grup znajduje się w Małopolsce. Przypomnę, że w Biuletynie prezentowano działalność grupy krakowskiej, górnośląskiej i białostockiej. Główne zadania MSM to zabezpieczanie medyczne wielkich zgromadzeń, głównie religijnych (w tym pieszych pielgrzymek) i organizowanie otwartych kursów pierwszej pomocy. Ratownicy MSM nie unikają jednak i innych zadań, jak opieka nad bezdomnymi czy narkomanami.

The Order of Malta Medical Corps (OMMC) was officially registered as a legal entity on March 19, 2003. The founding members held their first general meeting at which they selected the Board of Directors and other governing bodies of the association, which is based in Kraków.

This event, although quite significant for the members of the Corps, is merely a change in legal status and does not represent the founding of a new organization. OMMC has been active since 1990, under various names, under the leadership of Prof. Henryk Kubiak, Knight of Magistral Grace. Initially it was part of the Foundation of St. John of Jerusalem, but it turned out that the status of this foundation was not appropriate for an organization that was not funded, but based on the social work of a large group volunteers. Therefore, the Directorate of the Polish Association of Knights of Malta (ZPKM) agreed to the many requests from members of OMMC, and agreed to permit its legal registration as an association which still remains a part of ZPKM, in accordance with the Codex of the Order.

OMMC involves the activities of almost 2000 persons in 13 groups. Most of the groups are in Małopolska (southern Poland, centered around Kraków) – this Bulletin has written about the activities of the groups in Kraków, Upper Silesia and Białystok. The principal function of OMMC is to provide medical services to large gatherings, especially those of a religious nature (including pilgrimages on foot), and the conducting of courses in first aid. But the volunteers of OMMC also perform other duties, such as caring for the homeless and the drug-addicted.

Zarząd Maltańskiej Służby Medycznej – Pomocy Maltańskiej

Board of Directors of the Order of Malta Medical Corps

Henryk Kubiak, KM

Komendant Główny - Commander in Chief

Jacek Jarnuszkiewicz, KM
*Zastępca Komendanta Głównego -
Lieutenant Commander*

Bogumiła Giza
Sekretarz - Secretary

Jacek Broel-Plater, KM
Skarbnik - Treasurer

Róża Kubiak, DM
Szef szkolenia - Chief of Training

Tomasz Lenart
*Przewodniczący Korpusu Kadetów -
Representative of the Corps of Cadets*

Róża Karłowska, DM
Lekarz naczelny - Head Doctor

Michał Kurdziel
Kwatermistrz - Quartermaster

Krzysztof Moczurad, KM
Członek Zarządu - Member of the Board

Główna Komisja Rewizyjna Audit Committee

Włodzimierz Mier-Jędrzejowicz, KM
Przewodniczący - Chairman

Rafał Ludwik Górski, KM
Sekretarz - Secretary

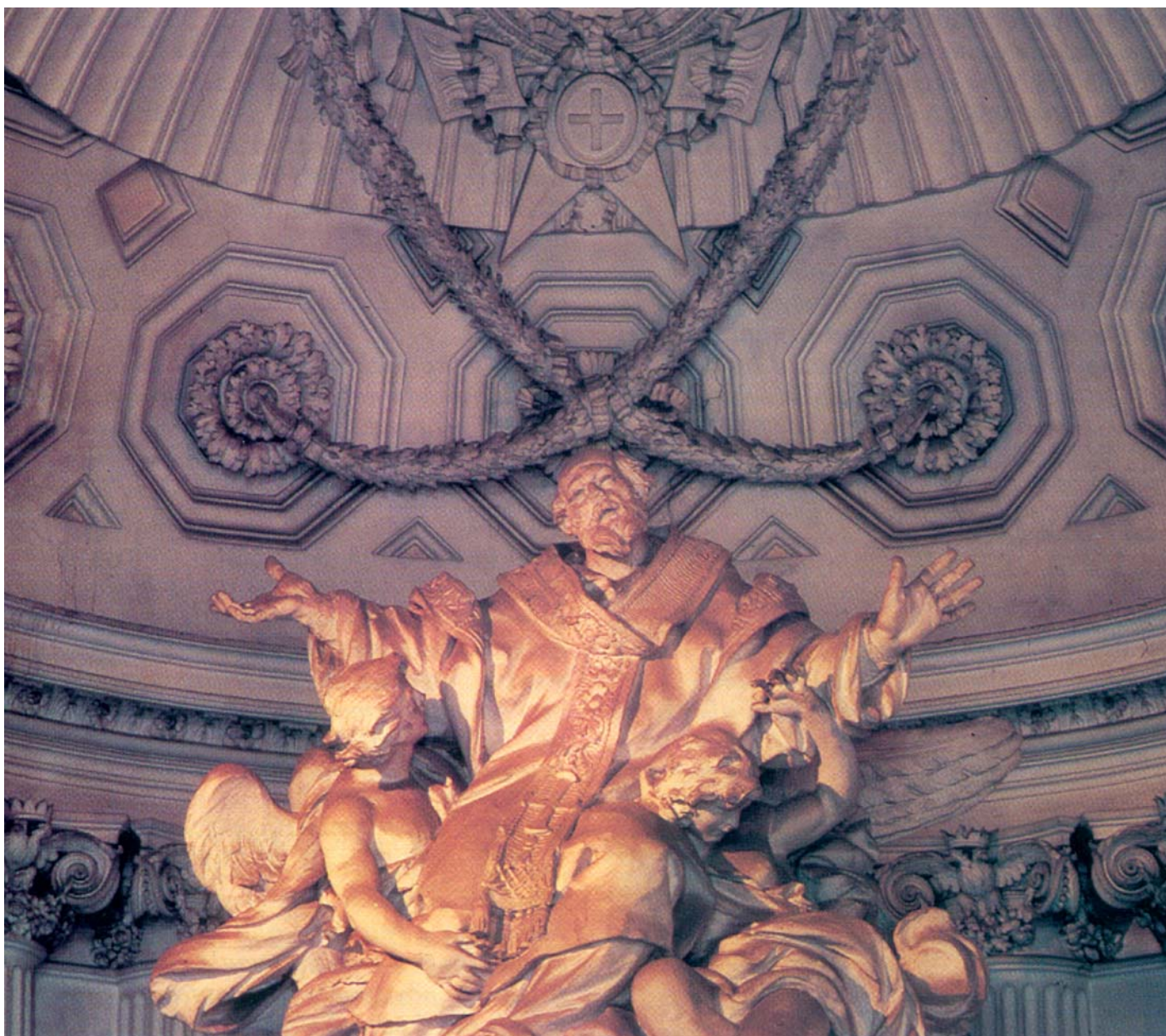
Jacek Międzobrodzki, KM
Józef Wilk, Dariusz Giza
Członkowie - Members

Główny Sąd Koleżanski Grievance Committee

Adam Leszczyński, KM
Przewodniczący - Chairman

Ryszard Rudziński
Sekretarz - Secretary

Piotr Brodzicki
Członek - Member



Rzeźba przedstawiająca postać św. Bazylego wśród aniołów, upamiętniająca pierwszą siedzibę Zakonu w Rzymie w kościele św. Bazylego (obecnie w Kościele Magistralnym p.w. Najświętszej Marii Panny na Wzgórzu Awenturyńskim)

Magistral Church of St. Mary on the Aventine Hill. The sculpture of St. Basil among the angels, commemorating the Order's first seat in Rome in the church of San Basilio ai Pantani

